

Phần 1

Chương 1

Bất quá đó chỉ là một buổi chiều thứ 6 rất bình thường, Nhậm Tư Đồ đến phòng khám tâm lý lại gặp một bệnh nhân có chút không bình thường.

Thật ra vào tuần trước ngay từ lúc nhận chức, Tư Đồ đã nhận được bệnh nhân này từ phòng bệnh khác chuyển tới đây. Ông cụ Tần Tuấn Vĩ này mắc chứng thích “trộm vặt”. Mặc dù gia cảnh rất khá giả, nhưng thường không khống chế được mà có hành động trộm vặt đồ của người khác. Người nhà ông cụ đối với hành vi bất thường này lại tỏ ra xem thường, thậm chí còn tìm cho Cụ Tần một tài xế đặc biệt phụ trách đi theo sau ông. Ông cụ chân trước vừa mới trộm đồ, người tài xế liền theo sau đếm tiền bồi thường cho chủ cửa hàng. Cho đến một lần người tài xế nhất thời mất tích, ông cụ đang trộm đồ bị người ta bắt ngay tại trận, sau đó ông còn bị đánh rất thảm. Lúc này, người nhà ông cụ mới nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề, liền cưỡng bách đem ông đến bác sĩ tâm lý.

Thật ra, từ lúc nhận chức đến nay Nhậm Tư Đồ đã gặp qua rất nhiều loại bệnh nhân, bệnh án của vị Tần tiên sinh này cũng không coi là kỳ lạ. Có điều là ông cụ là từ bệnh viện danh tiếng nhất cả nước chuyển tới, cho thấy các vị “danh sư” ở đó cũng đã bó tay.

Xế chiều hôm đó, ông cụ Tần đến rất đúng giờ, đẩy cửa vào vẻ mặt ông đặc biệt hăng hái, lúc này đang mùa đông, ông cụ mặc một bộ quần áo thể thao bình thường, chân mang đôi giày thể thao, bên ngoài khoác chiếc áo lông cừu loại đắt tiền, trên cổ cũng choàng chiếc khăn cùng loại. Từ lúc Tần Tuấn Vĩ vào cửa Tư Đồ cũng không bỏ qua bất cứ cơ hội nào quan sát ông, chỉ thấy ông cụ đem áo khoác ngoài và khăn quàng cổ tùy ý ném lên ghế sa - lon, rồi ngồi xuống, lại rất nhẹ nhàng cẩn thận vuốt phẳng nhưng nếp nhăn trên bộ đồ thể thao, rất dễ nhận thấy ông cụ xem bộ đồ thể thao rẻ tiền này như bảo bối, sự tương phản này làm cho Nhậm Tư Đồ cảm thấy rất thú vị, người thường sẽ rất khó tin được người như vậy lại có tật xấu không sửa - trộm vặt.

“Buổi chiều tốt lành.” Bác sĩ Tư Đồ mỉm cười liếc ông cụ một cái, đặt tay xuống cạnh điện thoại trên bàn, định gọi người mang nước trà vào.

Tần Tuấn Vĩ liếc nhìn cô bằng ánh mắt kính thường, lại nhìn xung quanh phòng bệnh bày trí rất đúng tiêu chuẩn. “Bác sĩ, tôi nói trước với cô, tôi chưa bao giờ ngồi ghế nằm như cái ghế đó, nhìn cứ giống như đang bị các người giải phẫu...”

Nhậm Tư Đồ nở nụ cười vô cùng gian xảo: “Ông muốn ngồi thế nào thì cứ tùy ý, đừng xem nơi này là phòng bệnh, cứ coi như tới đây cùng bác vẫn bồi trò chuyện một chút thôi.”

Ông cụ lập tức trả lời một cách mỉa mai: “Trò chuyện? Trò chuyện với cô cũng thật là đắt quá rồi, đừng cho là tôi không biết ở đây thu phí một giờ là bao nhiêu.”

Tuy nói như vậy, nhưng sau đó ông cụ Tần vẫn ngồi nghe bác sĩ Tư Đồ hướng dẫn, cũng không khách khí mà trò chuyện lớn tiếng, hiển nhiên ông Tần trước đây cũng một thời “tung hoành”, Tư Đồ nghe ông chia sẻ rất vui vẻ.

Tần Tuấn Vĩ lúc trẻ có một thời gian dài làm nghề ăn trộm, ông cảm thấy không có gì đáng xấu hổ mà phải giấu giếm chuyện này, thậm chí còn cảm thấy đó là đoạn thời gian oanh liệt trong cuộc đời, giọng nói mang theo một thứ hoài niệm sâu sắc ông nói với cô: “Cô có biết hay không, lúc ấy có một dòng xe của Đức mới được nhập khẩu vào, thiết kế khóa vô cùng tinh vi, không ai có khả năng mở được, tôi chỉ nghiên cứu 3 ngày 3 đêm liền mở được, năm đó trong giới tôi được gọi là ĐỆ NHẤT TINH ANH”.

Nhâm Tư Đồ ngồi đối diện ông cụ, hết sức chăm chú lắng nghe, vừa nhìn trước cửa phòng khám gởi tới kết quả bệnh án của ông Tần: do hoài niệm hư vinh thời trẻ cộng thêm trong lòng trống trải nên phát sinh hành động nghiện trộm cắp. Thời trẻ tung hoành đầy kích thích giờ lại an nhàn quá mức dẫn tới sự tương phản mãnh liệt, tạo ra sự chênh lệch trong lòng bệnh nhân, làm người bệnh có ý muốn trộm cắp nhằm lấy lại sự tự tin năm đó.

Sự tích oanh oanh liệt liệt đã nghe đủ, Nhâm Tư Đồ bắt đầu đặt câu hỏi: “Tần tiên sinh, ông có thể kể về gia đình của mình cho tôi nghe một chút không? Nghe nói ông và con trai sống cùng với nhau, tình cảm của hai người tốt chứ?”

Sắc mặt Tần Tuấn Vĩ nhất thời biến sắc, sự đặc ý trong mắt ông khi nãy như sụp đổ. Rõ ràng ông không muốn nhắc tới đứa con trai này.

Nhâm Tư Đồ cầm bút viết vào sổ ghi chép “Nguyên nhân từ gia đình” năm chữ ngắn gọn súc tích. Nhưng khi cô ngẩng đầu lên chờ ông cụ trả lời tiếp thì ông cụ lại hung hăng nhìn cô rồi bất chợt đứng dậy: “Cô rốt cuộc có chữa được hay không vậy? Những vấn đề nay các bác sĩ trước đây điều hỏi cả rồi, tôi trả lời cũng không dưới nghìn lần, đừng có ở đây phí thời gian.”

Ông cụ Tần ôm đồm áo khoác và khăn quàng cổ định rời đi, cô theo phản xạ đứng lên định mở miệng giữ lại, vừa hay lúc ông cụ đặt tay lên nắm cửa mở ra thì thấy bên ngoài có người định gõ cửa.

Người đó chính là tài xế của ông cụ Tần.

Người tài xế trong tay cầm điện thoại, thấy cửa đột nhiên mở ra, hơi sững sốt, lại nhìn thấy ông cụ tay cầm áo khoác định rời đi. Nhìn lướt qua vai ông Tần ánh mắt nghi ngờ dò hỏi Tư Đồ Thu: “Tần lão gia, ông định đi sao?”

“Cậu sao lại tìm cho tôi một bác sĩ không có chút tài năng gì vậy?”

Ông cụ hướng tới người tài xế oán trách, rồi lại muốn cất bước đi ra ngoài, người tài xế lộ vẻ mặt khó xử, chặn ở cửa ý không muốn cho ông cụ đi. “Nhưng

anh Chung Cương gọi điện thoại tới hỏi ông tối nay có muốn cùng anh ấy ăn cơm tối, sau khi tan việc, thuận đường sẽ tới đây đón ông cùng về.”

Tần Tuấn Vĩ chợt dừng bước chân.

Từ góc nhìn của Nhậm Tư Đồ, cô có thể nhìn thấy đường cong trên gò má của ông cụ căng ra, thể hiện rõ ràng sự căng thẳng, xem ra người con trai này chính là tử huyệt của ông cụ.

Tư Đồ đang suy nghĩ nháy mắt trở nên hứng thú, ông cụ lật lọng: “Ai nói tôi phải đi?”

Đem áo khoác ném lại sa - lon. “Tôi còn chưa trò chuyện với bác sĩ xong,”

Cô khách khí nhìn về phía Tiểu Từ (tài xế) gật đầu một cái, Tiểu Từ liền hiểu ý lui ra ngoài, lúc này ông cụ đã nhàn nhã treo nguẩy ngồi trên sa - lon.

Tần Tuấn Vĩ không tự chủ mà nhìn về phía cửa sổ trong mắt hàm chứa vui mừng, cô nhìn theo tầm mắt của ông, nơi xa xa kia là tòa nhà cao chọc trời bởi vì phản xạ ánh mặt trời mà vô cùng chói mắt.

Đó là tòa nhà mới khánh thành - Offices, cô cúi đầu suy tư, thuận thế đổi đề tài:” Con trai Tần tiên sinh làm việc ở Offices đó sao?”

Mặt dù ông cụ đã khôi phục vẻ mặt ngạo mạn nhưng ánh mắt đã bán đứng chủ nhân của nó.

Xem ra đây hẳn là một bệnh nhân thú vị, Tư Đồ Thu không khỏi cười thầm.

Qua những trao đổi buổi đầu tiên, Nhậm Tư Đồ đã cố gắng phá bỏ những phòng bị trong tâm ông cụ, cố gắng vui vẻ trò chuyện với ông cụ đến lúc tan tầm. Cô thu dọn đồ đạc định về trước, ai ngờ Sở Nhất Minh lại chọn ngay lúc này gõ cửa.

“Như thế nào? Ông cụ kia gây khó dễ sao?”

Nhậm Tư Đồ ngược lại ngạc nhiên hỏi: “Không phải anh đang nghỉ phép sao? Sao lại quay lại làm việc?”

Tuy nhiên Sở Nhất Minh nhàn nhã cất bước đến bàn làm việc của cô, ý tại ngôn ngoại mở miệng “Nghe nói Tôn Dao hôm nay trở về nước?”

Cô vừa nghe thấy anh mở miệng muốn “điều tra” liền cười: “Em cũng chuẩn bị đi đón cô ấy, cùng nhau họp mặt ăn tối.”

Sở Nhất Minh nghe được, mặt dài ra hơn hờ giống như con chó nhỏ vẫy vẫy đuôi nịnh bợ. “Anh đưa em đi nhé!”

Nhâm Tư Đồ vội vàng lấy túi xách đứng dậy, vòng qua phòng làm việc lấy cái áo khoác treo trên giá. “Cô ấy sớm biết anh sẽ như vậy nên đã dặn em không cho mang anh theo.”

Lúc này không cần quay đầu lại cũng đoán được Sở Nhất Minh đang treo lại vẻ mặt dọa người, bởi giọng nói của anh trầm thấp vang lên: “Cô ấy cứ như vậy mà ghét anh sao?”

Cô lúc này mới quay đầu lại nhìn vẻ mặt của Sở Nhất Minh. Ôi!!!! Vô cùng thối nhaaa!

Sở Nhất Minh lấy bằng trước cô 4 năm, anh có khả năng kiềm chế tính khí, trước đến giờ không ai dám xu nịnh, đút lót, có thể nói anh là một vị lương y. Cô suy nghĩ một chút, khước miệng giương lên muốn nói gì đó rồi lại nuốt xuống, thở dài: “Lần sau đi, anh coi như lần này là chị em họp mặt, lần sau, lần sau nhất định mang anh theo. Được không?”

Sở Nhất Minh lúc này mới chậm chậm đứng dậy đi tới trước mặt Tư Đồ, đưa cho cô một hộp quà tinh xảo: “Lúc nghỉ phép anh đi du lịch, có mua một món quà, em thay anh đưa cho cô ấy.”

Nhâm Tư Đồ do dự nửa giây, một tay nhận quà, tay kia với lấy áo khoác. “Vậy em đi trước.”

Sở Nhất Minh gật đầu thỏa hiệp.

Tư Đồ vừa mặc áo khoác vào vừa đi ra cửa, Sở Nhất Minh đứng đĩnh bả hai tay vào túi quần, lạnh lùng đưa mắt nhìn cô, nhưng cô đột nhiên dừng lại làm cho anh sững sốt.

Thấy Nhâm Tư Đồ đứng ở cửa, khẩn trương lục tung túi xách tìm kiếm cái gì đó, anh không khỏi thắc mắc. “Sao vậy?”

Cô cũng không quay đầu lại, cứ cúi cúi tìm đi tìm lại trong túi xách. “Vớ tiền của em, không biết để ở đâu, tìm hoài không thấy...”

Vào đông, mặt trời lặn rất sớm, trên bầu trời ánh chiều tà bao phủ tạo nên một mảng âm áp. Chiếc xe màu đen bóng loáng chở ông cụ Tần chậm rãi dừng lại bên ngoài tòa nhà Offices.

Tần Tuấn Vĩ ngồi ở ghế sau, bắt đầu kiểm tra thành quả mình vừa “tiện tay” trộm được - vớ tiền của bác sĩ Tư Đồ. Haha... bắt cản bắt cản haha...

Tiểu Từ ngồi ở ghế lái, xuyên qua kính chiếu hậu nhìn vẻ mặt hớn hờ của ông cụ, bắt đắc dĩ lắc đầu thở dài.

Ông cụ Tần đếm xong tiền mặt lại bắt đầu đếm tới chi phiếu, lúc này cửa xe bên kia mở ra, một người đàn ông trẻ tuổi nét mặt trầm tĩnh ngồi vào bên trong.

Người đàn ông khoảng 27, 28 tuổi đôi mắt sắc lạnh như hàn tinh, trên người mặc bộ tây trang tối màu, vest ngoài đã cởi ra vắt hờ bên tay, thậm chí cúc áo trên cổ cũng mở ra để lộ bộ ngực rắn chắc, so với thời tiết giá lạnh bên ngoài càng thêm nổi bật, càng phát ra khí chất đơn độc lạnh lùng.

Từ trên người anh chỉ có đôi găng tay là gợi cho người nhìn cảm giác mùa đông đang tồn tại, sau đó anh đem găng tay cởi ra, lộ những ngón tay thon dài tuyệt mỹ như một tác phẩm nghệ thuật, không chỉ những ngón tay, thân người anh cũng rất cao lớn, ghé ngồi sau xe vốn vô cùng rộng rãi, nhưng vì đôi chân dài kia mà lại trở nên chật hẹp.

Ông cụ Tần nhìn con trai ngồi bên cạnh, vui mừng lộ lên hết cả trên mặt, cũng không có ý đem ví tiền giấu đi, chỉ hững hờ cầm trên tay. “Sao hôm nay xuống sớm vậy?”

Người đàn ông không thèm trả lời, lúc này anh so với khí trời đông ngoài kia còn lạnh lẽo hơn, lạnh nhạt lên tiếng với Tiểu Từ. “Lái xe.”

Chỉ hai từ ngắn gọn liền cắt lời của Tần Tuấn Vĩ, anh rõ ràng không muốn nói chuyện với ông cụ. Mặt ông bỗng nhiên cứng đờ trong chốc lát, lặng lẽ cắn răng, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa cũng không để ý tới người bên cạnh nữa.

Nhìn hai cha con đang chiến tranh lạnh, xem nhau như không khí, Tiểu Từ bất đắc dĩ liếc nhìn họ rồi thuận thực cho xe nổ máy.

Người đàn ông trẻ tuổi nhàn nhạt cuối nhìn văn kiện, ông cụ Tần nghiêng đầu nhìn khung cảnh nhàm chán đơn điệu ngoài cửa sổ, bên trong xe không khí vô cùng bức bách khó xử, nhưng rất nhanh ông cụ liền tìm được trò chơi mới để giải trí - tiếp tục lật đi lật lại nghiên cứu ví tiền vừa “tiện tay” trộm được.

“Thật không ngờ tới cô gái này còn trẻ tuổi mà lại có con trai lớn như vậy...” Ông cụ lật lật cái ví sẫm soi tấm hình trên đó tự nhủ.

Trong ảnh Nhậm Tư Đồ đang ôm hôn một đứa bé trai tầm 4 - 5 tuổi, cô cười thật rạng rỡ, thằng bé hết sức đáng yêu nhưng vẻ mặt lại cực kì lãnh khốc.

Người đàn ông nghe vậy, theo phản xạ mà nhìn thoáng qua tấm ảnh, chỉ là nhìn thoáng qua một chút rồi anh lại vùi đầu vào văn kiện. Nhưng đột nhiên như có thứ gì xẹt qua đầu, nhíu chặt lấy tim anh, người đàn ông cứng đờ, một lần nữa nhìn vào tấm hình.

Ông cụ Tần chưa kịp phản ứng ví tiền trong tay bị con trai giật mất, ông bất mãn trợn mắt, thằng con này muốn làm khó dễ ba nó sao? . “Con...”

Định phản kháng lại nhưng thấy con trai đang kinh ngạc nhìn chăm chăm vào tấm hình ông liền cứng miệng.

Anh đang nhìn cô gái trong hình và đưa bé trai có vẻ mặt lãnh khốc kia, nhìn không chớp mắt, nhưng dần dần vẻ kinh ngạc mất đi thay vào đó là nỗi mất mát bao phủ.

Ông cụ không khỏi nghi ngờ kêu lên: "Thời Chung?"

Bị ông cụ kêu một tiếng, Thời Chung như bừng tỉnh, anh nhớ lại lúc nãy vì kích động mà giật lấy ví tiền, nhanh chóng khôi phục lại vẻ lạnh nhạt, đem ví tiền trả lại cho ông cụ.

Tần Tuấn Vĩ cứ ngỡ mình vừa bị ảo giác, Thời Chung lần nữa vùi đầu vào văn kiện, trước sau như một không để ý đến chuyện bên ngoài.

Chẳng qua là không ai thấy được, bàn tay anh đang nắm chặt lấy văn kiện đến nỗi những khớp xương nổi lên trắng bệch.

Chương 2

Nhậm Tư Đồ cho xe dừng bên vệ đường trước cổng nhà trẻ, nhìn những đứa bé chen chúc nhau đi về phía cổng trường, cô cố gắng xuyên qua đám trẻ đang nhón nháo để tìm hình bóng một cậu bé. Nhưng không đợi cô tìm được thì cánh cửa bên ghé lái phụ đã mở ra, cậu bé trung ra gương mặt vô cảm ngò vào xe, đem cặp sách đặt lên đùi, lạnh lùng ném cho cô hai chữ. "Lái xe."

Nhậm Tư Đồ nhíu mi lại, nhìn về phía tên nhóc con, không ngờ rằng tên nhóc này cũng đang nhìn mặt nhìn lại cô. Nhìn vẻ mặt nó kia, oa... oa tên nhóc này cũng có vẻ mặt đau khổ như vậy nha! Haha... Không đợi Nhậm Tư Đồ mở miệng hỏi, nhóc con đã nói: "Con đang thất tình..."

"Cái gì?" What? What? Nhậm Tư Đồ còn tưởng cô đã nghe nhầm. Loại đề tài này không phải là dành cho người lớn sao? 18+ đó? Sao lại phát ra từ tên nhóc con miệng còn hôi sữa này chứ? Aaaa... thật là làm cho người ta có cảm giác không chân thật nha.

"Lý Duệ, bạn ấy đem cây bút máy và tẩy con tặng toàn bộ đưa cho tên Lâm Sâm kia. Thật không thể hiểu nổi cái tên đầu gỗ kia thì có cái gì tốt chứ?"

Lý Duệ, cái tên này cô đã nghe tên nhóc nhắc qua hai ba lần rồi, con "cái tên đầu gỗ" thì...

Nhìn dáng vẻ tên nhóc vừa trải qua đoạn tình cảm "sâu sắc" "đau thương" tại "nhà trẻ", Nhậm Tư Đồ suy nghĩ không biết rốt cuộc là nên dạy dỗ lại tên này hay là an ủi nó đây? Suy đi nghĩ lại một lúc, cuối cùng cô vượt vượt đầu nhóc con. "Không việc gì cả, sau này con sẽ tìm được người tốt hơn."

Tên nhóc này thật là, mới vừa rồi ưu ưu phiền phiền, giờ lại xem như không có chuyện gì. Khi Nhậm Tư Đồ dắt cậu bé tời nhà hàng nhóc con liền bị thức ăn ngon mê hoặc. Cái gì gọi là thất tình lúc nãy đều bị vứt ra sau đầu. Cậu bé đang thật vui vẻ ngồi trên bàn cầm thực đơn gọi món.

Trước đây, bọn họ thường xuyên đến nhà hàng này, những món ăn ở đây đã rất quen thuộc, không cần nghĩ cũng biết tên nhóc này thích ăn cái gì, như nhớ ra điều gì quan trọng cậu nhóc quay sang hỏi cô: “Tôn Dao chừng nào mới đến?”

Nhậm Tư Đồ đang trò chuyện với Tôn Dao qua headphone nghe cậu bé hỏi như vậy, mới ngẩng đầu lên: “Cô ấy đang bị ký giả bám theo, khi nào cắt đuôi được đám cho sẵn đó mới có thể đến đây được.”

“Đội đã, con phải gọi Tôn Dao là dì có biết không? Gọi thẳng tên như vậy không lễ phép.”

Nhóc con “À” một tiếng coi như đã hiểu, rồi cuối đầu lật lật thực đơn, lại không nhìn được nhỏ giọng ngập ngừng ngẩng đầu lên nhìn Nhậm Tư Đồ. “Nhưng Tôn Dao bảo con gọi cô ấy là chị, vậy rốt cuộc thì con phải gọi như thế nào?”

Nhậm Tư Đồ bị cậu nhóc hỏi ngược lại như vậy thì nghếch mặt ra, cô hiện tại đã gần 30 tuổi, theo pháp luật thì không nói làm gì, nhưng trên danh nghĩa tên nhóc là con nuôi của cô, trước giờ nó luôn gọi thẳng tên cô, cô cũng cảm thấy quen rồi chưa từng sửa lại...

Nhậm Tư Đồ đang suy nghĩ nên xử lý về cách xưng hô như thế nào cho phải thì cửa phòng ăn bị người khác đẩy ra. Tôn Dao trên mặt đeo kính băng lớn che cả nửa khuôn mặt hấp tấp chạy vào.

Tôn Dao tháo kính mát ra, thân mật ôm vai Tư Đồ. “Chờ có lâu lắm không?”

Nhậm Tư Đồ liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay. “Tốc độ cũng không tệ, chỉ 15p liền cắt đuôi được đám chó sẵn kia, nhanh hơn nhiều so với lần trước nha.”

Tôn Dao nhìn cô cười cười, đảo mắt nhìn tên nhóc Tầm Tầm đang cúi đầu nhìn thực đơn, khoe mát không kiềm được mà cong đến híp lại, đập giày cao gót bước thật nhanh “Vụt Vụt Vụt” liền tới bên cạnh nhóc con, càng nhìn càng muốn ôm thẳng bé vào lòng. “Ai da, bảo bối, nhớ con muốn chết luôn, cho Tôn Dao hôn một cái nha!”

Cánh tay mập mạp của Tầm Tầm vội vàng giơ lên che khuôn mặt của mình lại. “KHÔNG”

Nhậm Tư Đồ buồn cười ngồi nhìn một lớn một nhỏ dãn co với nhau, thấy vẻ mặt cậu nhóc hết sức kiên quyết, Tôn Dao sững sốt một chút, rồi lại cười cười nói: “Vậy đổi lại cho Tầm Tầm hôn ta, chịu không?”

Tầm Tầm ngẩng khuôn mặt non nớt lên nhìn Tôn Dao, âm thanh hết sức đáng yêu lại nghe ra rá nghiêm túc, kiên quyết nói: “Nam nữ thụ thụ bất tương thân.”

Tôn Dao bị lời nhóc con làm cho sững người kinh ngạc, thân người ngửa ra sau, tròn mắt nhìn lên nhìn xuống đánh giá Tầm Tầm: “Oa xem kia nó còn biết nói cả thành ngữ nữa chứ, ai dạy con nói như vậy?”

Tầm Tầm trong lòng rất hả hê nhưng vẫn giả vờ trầm mặt, Tôn Dao ném ánh mắt “hỏi thăm” về phía người nãy giờ ngồi xem kịch vui - Nhậm Tư Đồ, cô liền khoát tay biện minh. “Minh không có dạy nó cái này nha! Ha..ha...”

Liên tiếp bị một người khác phái từ chối đến 2 lần, trong đời Tôn Dao từ trước đến nay chưa từng trải nghiệm qua, không sao, cô không gấp, ung dung lấy từ trong túi xách ra mấy tờ giấy, chậm rãi quơ quơ trước mặt Tầm Tầm bé nhỏ. “Con xem đây là cái gì?”

Tầm Tầm chỉ vô ý nhìn thoáng qua, bỗng nhiên hai mắt chợt tỏa sáng, Tôn Dao thấy vậy hả hê nhìn Nhậm Tư Đồ đang nhú chặt hàng lông mày. Sau đó đưa gò má mình sát khoe miệng của Tầm Tầm.

“Chữ kí và vé xem biểu diễn Tôn Dao đều lấy giúp con, con xem phải cảm ơn Tôn Dao như thế nào đây?”

Sợ mình ra ám hiệu không rõ ràng Tôn Dao thậm chí còn giơ tay lên chỉ chỉ vào mặt mình.

Lúc này Nhậm Tư Đồ không nhịn được mà đưa mắt nhìn xem rốt cuộc Tôn Dao đang cầm cái gì, thì ra là ảnh & chữ kí của nữ ca sĩ mới nổi, còn có cả vé xem biểu diễn. Nhưng trước giờ cô chưa từng nghe tên nhóc này nói thích cô ca sĩ này nha? Không khỏi tò mò ngồi nhìn hai người một lớn một nhỏ đang thương lượng.

Nhưng chỉ một giây sau, Nhậm Tư Đồ thấy Tầm Tầm khôi phục lại vẻ mặt buồn buồn.

“Lý Duệ chạy theo chơi với tên đầu gối kia rồi, cô ấy đâu có chơi với con. Con không thèm đưa vé này cho Lý Duệ.”

Nhậm Tư Đồ mới từ miệng Tôn Dao biết được, cô bé Lý Duệ thích cô ca sĩ này, tiếc thay khi Tầm Tầm bé nhỏ tìm được ảnh có chữ ký & vé xem biểu diễn thì cô bạn nhỏ đã chạy theo người khác.

Trên đường về nhà, Tôn Dao xem qua thông báo lịch trình của ngày mai xong quay sang an ủi Tầm Tầm đang “thất tình”.

“Chuyện tình cảm xưa nay vốn thiên biến vạn hóa, không có gì to tát cả. Bất quá tuần sau Tôn Dao và Nhậm Tư Đồ cùng con đi xem biểu diễn. Con phải tin tưởng vào bản thân mình, mất đi con là tổn thất lớn nhất trong đời cô bé đó.”

Tầm Tầm lặng lẽ gật đầu, nhưng hiển nhiên đối với những lời Tôn Dao nói nhóc không thể nào hiểu rõ hết, mặc dù mang tâm trạng mất mát đau thương, cậu bé không quên ngẩng đầu hỏi Nhậm Tư Đồ.

“Thiên biến vạn hóa là có ý gì?”

“Nghĩa là... rất nhiều việc, không thể biết được tương lai sẽ diễn biến như thế nào.”

Nhâm Tư Đồ suy nghĩ một chút, sợ mình giải thích không rõ ràng, cô đưa ra ví dụ.

“Giống như trời đang trong xanh, đột nhiên lại đổ mưa lớn, chúng ta hay nói là thời tiết thất thường.”

Tầm Tầm là đứa trẻ đặc biệt thông minh, ham học hỏi. Vào ngày chủ nhật Nhâm Tư Đồ dắt nhóc đi biểu diễn, lúc ấy trời đang sáng sủa, đột nhiên kéo mây đen bắt đầu mưa, Tầm Tầm thấy vậy liền bắt đấm dấm đầu, đầy tâm trạng. “Thời tiết thật thất thường mà.”

Nhâm Tư Đồ nghe vậy liền phì cười, theo thói quen đưa tay xoa đầu cậu nhóc.

Xoa xoa mi tâm, lúc này mới nhìn về nữ minh tinh đang đứng trên sân khấu hào quang rực rỡ - mới biết cô đã ngủ gật từ đầu tiết mục tới giờ.

Nhâm Tư Đồ ngồi ở hàng ghế VIP đối diện với bầu trời đêm bao la, cơ hồ có thể nhìn thấy những hạt mưa bụi ngày càng nặng hạt, nhưng cho dù trời đang mưa cũng không ngăn được niềm đam mê nghệ thuật, tiếng hát càng thêm hưng phấn, chói tai. Nhâm Tư Đồ không có tâm tư nghe ca nhạc chỉ lo lấy túi da cho mưa cho Tầm Tầm. Thật may sân khấu cuối cùng cũng mở rộng mái hiên (loại mái hiên di động) ra, bằng tốc độ nhanh nhất các nhân viên cũng tận lực mở rộng tấm che ngăn cho khán giả không bị ướt.

Nhâm Tư Đồ từ nhỏ vốn không yêu thích thần tượng, cộng thêm tối qua có bệnh nhân đòi tự sát náo loạn cả đêm, cô cũng thức trắng cả đêm, bây giờ dĩ nhiên chỉ muốn ngủ một giấc, nào có hứng thú nghe tình ca như tên nhóc kia. Nếu cô ca sĩ kia hát những ca khúc covert cũ cô còn có ấn tượng, ngược lại bên kia Tầm Tầm nghe rất say sưa, thỉnh thoảng có ca từ không hiểu cậu nhóc quay sang hỏi Nhâm Tư Đồ: “Tại sao cô ấy lại hát (hứa với em từ nay về sau không xếp hàng trong đêm) ?”

Nhâm Tư Đồ sắp bị tên nhóc ngây ngô này làm cười đến chết, bật cười giải thích: “Cô ấy hát là hứa với em từ nay về sau không bôi bôi trong đêm .”

Tên nhóc này suốt ngày trưng bộ dạng “tiểu đại nhân” giờ lại ngoan ngoãn gật đầu, bưng bình sữa ra vắn đề “À!” một tiếng., nhìn thật đáng yêu.

Buổi biểu diễn kết thúc thì sân khấu trở nên vô cùng hỗn loạn, không ít người bị ướt sũng thét lên chạy tán loạn tứ phía tránh mưa, Nhâm Tư Đồ dẫn Tầm Tầm đi khắp nơi tìm WC. Dọc theo đường đi hòa vào tiếng người nói nói cười cười chính là nghe Tầm Tầm cao giọng hỏi đi hỏi lại.

“Đã tới chưa? Đã tới chưa? Con muốn “xuyt xuyt”, nhanh lên nhanh lên không nhịn được nữa rồi!”

Luc này Nhâm Tư Đồ thật muốn gọi cho cái người giữa đường thất hứa mà oán hận, Tôn Dao trước đây là khách quý nơi này tới lui nhiều lần, lại quen rất nhiều ca sĩ ở đây, đương nhiên sẽ nắm rõ đường đi như lòng bàn tay, nếu như Tôn Dao ở đây, Nhâm Tư Đồ sẽ không phải mang theo Tâm Tâm chạy loạn khắp nơi như vậy

“Mau lên mau lên con nhịn không nổi nữa... nhịn không nổi nữa..”

Tiếng kêu cứu của cậu nhóc làm cho Nhâm Tư Đồ không còn tập trung được nữa, cô cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ bừng vì kìm nén, cắn răng trực tiếp ôm Tâm Tâm chạy về phía trước.

Cuối cùng cũng tìm được WC, Nhâm Tư Đồ đứng bên ngoài nhà vệ sinh dựa vào vách tường mở miệng thở mạnh từng hơi.

Nhâm Tư Đồ cảm thấy rất muốn mắng Tôn Dao, dám bỏ boom mình! Hừ..nhưng vào lấy di động ra thì đúng lúc có cuộc gọi đến. Nhâm Tư Đồ vừa nhìn thấy tên người gọi hiển thị trên màn hình thì trong lòng lộp bộp một tiếng, cuống quýt bắt máy.

Đầu dây bên kia âm thanh của đối phương vô cùng nức nở: “Bác sĩ Nhâm...”

Cô nghe thanh âm liền cảm giác được tâm tình đối phương không ổn định, nhất thời hô hấp cũng nghẹn lại.

Bệnh nhân là phụ sản đang trong thời kì co con bú, chồng lại bỏ đi nên mắc chứng hậu sản uất ức có khuynh hướng tự sát, mẹ bệnh nhân không thể làm gì khác hơn là đem về nhà chăm sóc, tối hôm qua cô ấy lại để lại di thư trốn nhà đi, người mẹ chạy đôn chạy đáo suốt đêm, tìm kiếm hơn nửa thành phố, cuối cùng cũng tìm được cô ấy đang ngồi ở trên nóc nhà trọ - ngôi nhà trước kia khi cưới cô ấy và chồng đã sống.

Chỉ 24h không gặp, cô ấy lại sinh ra tâm trạng bi quan, Nhâm Tư Đồ chỉ có thể khuyên nhủ qua điện thoại, nhưng cô ấy càng nói càng kích động.

“Chính tôi trong thấy hẳn cùng con đàn bà đó trong siêu thị, tại sao họ lại có thể hạnh phúc như vậy chứ? Trong khi con của tôi, nó chưa tới một tuổi... hẳn sao có thể... Tại sao có thể...”

“Tôi qua không phải chị đã hứa với tôi là không suy nghĩ lung tung nữa sao?” Nói tới đây Nhâm Tư Đồ ý thức được rằng bây giờ cô tuyệt đối không được buông lời trách cứ cô ấy, vì vậy liền dừng lại nói lảng sang chuyện khác.

“Bây giờ chị ngoan ngoãn vào nhà đợi tôi, đừng đi đâu hết, tôi lập tức qua đó với chị.”

Thời gian cấp bách, Nhâm Tư Đồ phải nhanh chóng tới đó, nhưng mà còn Tâm Tâm thì sao? Không thể làm gì khác hơn Nhâm Tư Đồ đành nhắm mắt chạy vào nhà vệ sinh nam.

Ở bên ngoài nhà vệ sinh người xếp hàng nhiều đến nỗi chặn hết cả cửa ra vào, nước chảy cũng không lọt. Cô không còn cách nào khác hơn là cố gắng chen vào trước ảnh kính ngạ của... rất nhiều người đàn ông.

Nhâm Tư Đồ cúi đầu liếc mạng nói: “Thật xin lỗi, xin nhường đường một chút... ngại quá...”

Cô lúc này hoàn toàn không nhìn thấy, cái đầu thấp bằng nửa người trưởng thành đang len lỏi bên hông linh hoạt chạy ra ngoài, một lớn một nhỏ cách nhau 1 hàng người đang xếp hàng không hề nhìn thấy nhau.

Khắp nơi đều là người, Tầm Tầm một đường thoát ra ngoài, ngẩng cái đầu nhỏ lên nhìn tứ phía cũng không thấy bóng dáng của Nhâm Tư Đồ đâu.

Gương mặt cậu bé ngày càng chùng chật lo âu, vừa nhìn chung quanh, vừa đi về phía trước không cần thận đụng phải một người.

Tầm Tầm đụng trúng là một người đàn ông cao lớn, người đàn ông thấy cậu nhóc giống như đang tìm người, không khỏi tò mò ngồi xuống, ân cần hỏi: “Người bạn nhỏ, sao lại đứng một mình ở đây?”

“Đang chờ mẹ.” Tầm Tầm không quá chú ý tới đối phương, vừa nói vừa nhìn xung quanh, tầm mắt xẹt qua mặt người đàn ông đầy cảnh giác.

“Con bị lạc mẹ à? Chỗ này nhiều người, chú dẫn con qua bên kia trông trái cho dễ nhìn.” Người đàn ông giơ tay chỉ cánh cửa cách đó không xa. Gần lối ra quả thật rất ít người, nhưng đối diện cánh cửa là đường lộ, dưới cơn mưa như trút nước những chiếc xe xếp thành hàng chờ thông đường.

Trong đó có một chiếc xe, kính xe màu đen không thể nhìn thấy bên trong, đôi mắt lạnh lùng của người đang ngồi bên trong vô tình liếc qua cửa sổ lại bị hình ảnh của hai người nam một lớn một nhỏ cuốn hút.

Cho đến khi giọng của người phụ nữ từ ghế sau vang lên. “Thời tiên sinh?” Chủ nhân của đôi mắt kia nhất thời thu lại tầm mắt.

“Ngại quá, mời anh tới nghe tôi biểu diễn, rốt cuộc một ca khúc cũng không nghe được còn phải phụ trách đưa tôi đến lễ chúc mừng... Giọng cô ca sĩ vang lên dịu dàng nân nga ngọt ngào như đang hát.

“Không sao.” Người đàn ông chỉ nhàn nhạt phun ra hai chữ, liền đưa tầm mắt ra ngoài cửa sổ, khi thấy cách đó không xa người đàn ông dang tay ra bế đứa bé ánh mắt của anh trở nên căng thẳng, vô thức nắm lấy nắm cửa, thoáng cái đã xuống xe đội mưa chạy một mạch...

Cũng trong lúc đó, Tầm Tầm nhìn người đàn ông trước mặt dang tay với mình, vội vàng lui về sau.

“Mẹ tôi có dặn không được đi cùng người lạ.”

Người đàn ông bị cau nói của cậu nhóc làm cho nhất thời kinh ngạc. Tầm Tầm ngửa đầu nhìn lại đối phương ánh mắt kiên quyết trên mặt viết rõ ràng hai

chữ “Cự Tuyệt”. Hai bên đang giằng co thì Tầm Tầm đột nhiên bị một lực mạnh từ phía sau kéo lại.

Cậu bé hoảng hồn, sợ hãi ngẩng đầu lên nhìn người đang ôm mình.

Thì ra là Nhâm Tư Đồ

Tầm Tầm lúc này mới tỉnh lại, bĩu môi oán giận. “Mẹ chạy đi đâu?”

Nhâm Tư Đồ lúc này mới buông cánh tay đang ôm Tầm Tầm ra, kéo cậu bé ra phía sau lưng hướng tới người đàn ông trước mặt gật đầu một cái, liền kéo Tầm Tầm đi mất.

Nhóc con được Nhâm Tư Đồ dắt đi một đoạn xa không nhìn được tò mò quay đầu nhìn về phía người đàn ông khi này.

“Hắn sẽ lừa trẻ con, bắt cóc đem bán sao? Lỡ chúng ta nghi oan chon người tốt thì sao?”

Mặc dù biết không nên truyền bá những ý nghĩ đáng sợ cho trẻ con, nhưng Nhâm Tư Đồ theo bản năng mà thốt lên.

“Thà giết lầm còn hơn bỏ sót.”

Tầm Tầm nghe rất chú tâm, trịnh trọng “À” một tiếng, liền quay sang hỏi.

“Lời này là có ý gì?”

Nhâm Tư Đồ không có thời gian trả lời, cô lúc này đang chạy tới lối ra, nhìn xung quanh, trừ một hàng xe đang ngăn ở giữa đường, còn lại rất nhiều người che dù đi qua đi lại nườm nượp. Mà nơi đỗ xe rất xa, cách cửa cô đứng cũng phải đi 30 phút mới tới, bây giờ mà đi lấy xe, chắc chắn sẽ toàn thân ướt sũng. Nhâm Tư Đồ chỉ có thể oán thăm: Cái người nào thiết kế sân vận động này cũng thật là mất nhân tính.

Nhâm Tư Đồ lại nghĩ đến bệnh nhân đang chờ mình, khuôn mặt cũng lộ ra vẻ nóng nảy, mà trước mắt cô có một chiếc xe trong hàng xe ngoài kia người đàn ông ngồi ghế sau trước sau như một vô cùng lạnh nhạt, đang nhìn cô chăm chú.

Thời Chung đang nhìn cô không hề chớp mắt, dường như cả thế giới của anh lúc này chỉ tồn tại một hình dáng - là cô. Lúc đầu ánh mắt đó mơ hồ mang theo cảm xúc không xác định, cho đến khi anh cố nheo mắt lại nhìn qua màn mưa, cho đến khi chắc chắn rằng bản thân không nhìn lầm, anh bỗng dừng quay đầu lại, nhìn xung quanh xe một lượt, liền gần như căng thẳng lên giọng hỏi tài xế.

“Chiếc ô để ở đâu rồi nhỉ?”

Không đợi tài xế kịp phản ứng, nữ minh tinh bên cạnh nghi hoặc hỏi. “Anh phải xuống xe sao?”

Chương 3

Tài xế rất nhanh tìm được một chiếc ô lớn màu đen, xuống xe vòng qua phía cửa ghế sau che cho anh, Thời Chung nhẹ giọng ngăn cản. “Không cần, để tôi.”

Dứt lời thuận tay cầm lấy cái ô, mở cửa đi xuống xe. Anh hành động lưu loát trầm lặng không phát ra một chút âm thanh, bên kia cô ca sĩ không hiểu chuyện gì đang xảy ra, không nhìn được mà ngó ra ngoài cửa sổ. Muốn xem thật ra là thần thánh phương nào mà có thể “thỉnh” được người đàn ông cao ngạo* này ra đón tiếp? Nhưng mà cô thật sự không được diện kiến vị “thần thánh” kia, đều là tại cái thân hình cao lớn của Thời Chung chắn hết cả tầm mắt cô. Chỉ có thể thấy Thời Chung cầm chiếc ô đứng nguyên một chỗ mấy giây, rồi như có lấy hết dũng khí ra đi về phía trước, bóng dáng anh và chiếc ô đen to lớn hòa vào nhau tạo một loại cảm giác u ám lạnh người, bước chân cũng không nhanh không chậm rất vững chãi.

Phía bên kia, Nhâm Tư Đồ đang chuẩn bị ôm Tầm Tầm chạy vào trong màn mưa từng bước từng bước, không ngừng chân

Không biết từ đâu xuất hiện bóng đen cao lớn & bóng chiếc ô chồng lên nhau chặn trước mặt cô.

Đối phương mặt dù thân hình rất cao, nhưng lại cầm chiếc ô rất thấp vừa vịn che đi nửa gương mặt, chỉ lộ ra đường cong sắc bén, khóe môi hơi chếch lên và chóp mũi thẳng tắp.

Đối phương còn chưa lộ mặt thì Tầm Tầm vốn đang vui đùa vào hôm vai Nhâm Tư Đồ quay lại, tầm nhìn của cậu bé so với cô thấp hơn một chút liền thấy rõ mặt đối phương.

“Chú Gia Ngôn! Tầm Tầm vui vẻ kêu lên.

Lúc này, người đàn ông nâng cao cái ô lên, làm lộ ra ánh mắt tươi cười rạng rỡ, sau đó rất tự nhiên dang cánh tay ra ôm lấy Tầm Tầm từ trong ngực Nhâm Tư Đồ.

Cách chỗ ba người không tới năm bước, Thời Chung đang đứng bất động tại chỗ.

Bên này Tầm Tầm hết sức phối hợp ôm lấy Thịnh Gia Ngôn, gân cổ:”Sao giờ chú mới đến, biểu diễn đã kết thúc rồi còn đâu.”

Lúc đầu Tôn Dao chuẩn bị 4 tấm vé cho Nhâm Tư Đồ, Thịnh Gia Ngôn, Tầm Tầm và Tôn Dao, trước khi buổi diễn bắt đầu, Thịnh Gia Ngôn và Tôn Dao giống như có hẹn trước rất ăn ý gọi điện thoại báo sẽ đến trễ, rốt cuộc một người giờ cũng chưa xuất hiện, người kia thì đợi biểu diễn kt61 thúc mới chịu lộ mặt.

Nhâm Tư Đồ vừa mới cúp điện thoại của bệnh nhân, đang tìm Tầm Tầm trong toilet đúng lúc Thịnh Gia Ngôn gọi đến hỏi buổi biểu diễn đã kết thúc chưa còn

nói sẽ lập tức tới ngay. Cũng may anh gọi tới nếu không cô cũng không biết tìm ai giúp mình đưa cậu nhóc này về nhà.

Nhóc con trước giờ đối với người khác luôn lạnh nhạt, Thịnh Gia Ngôn là một trong số ít những người thân thiết được với vị tiểu đại nhân này. Thịnh Gia Ngôn theo thói quen véo mũi Tầm Tầm, cậu bé cũng không tránh mà nhìn anh cười hì hì.

“Chú hộ tống con về nhà.”

Nghe Thịnh gia Ngôn nói với Tầm Tầm như vậy, Nhâm Tư Đồ thuận miệng bổ sung.

“Hiện tại mẹ phải chạy đến chỗ bệnh nhân, con về nhà với chú Gia Ngôn được không?”

Thịnh Gia ngôn vốn cố tâm với cô, trước sau luôn suy tính hết sức chu đáo, chờ cho cô dọn dò Tầm Tầm xong, anh nhét chìa khóa xe vào tay cô.

“Xe của anh dừng bên phải cách cửa sân vận động 500m, em lấy đi trước đi.”

Chỉ một câu nói của Thịnh Gia Ngôn, Nhâm Tư Đồ cũng hiểu mình đã nhận rất nhiều ân tình của anh, chỉ là... hai người vốn không đi cùng một con đường. Cô vội bước ra ngoài cổng, suy nghĩ một lát cô dừng lại, đem chìa khóa xe trong túi ra đưa cho anh.

“Xe của em ở khu A4, rất dễ tìm, em đi trước...”

Dứt lời Nhâm Tư Đồ chạy như điên vào trong mưa, nhưng chớp mắt liền bị Thịnh Gia Ngôn kéo lại, cô ngỡ người nhìn anh thì đã bị anh nhét chiếc ô vào tay.

“Coi chừng bị cảm.”

Thanh âm thật dịu dàng

Cô vội gật đầu xong liền vọt vào trong mưa, bởi vì chạy quá nhanh nên Nhâm Tư Đồ đụng phải người đàn ông khác đang cầm chiếc ô màu đen. Anh ta đứng sững như một bức tường cứng rắn, cô bị đụng đau cả vai, lại chỉ lo lảng nói “Xin lỗi! Thật xin lỗi...”

Người nọ dường như không nghe thấy, chân cũng chỉ khẽ ngừng 1 giây, cũng không thèm liếc qua cô, cứ như vậy lạnh lùng lướt qua, kéo cánh cửa xe bên lề ngồi vào động tác anh lưu loát liền mạch, Nhâm Tư Đồ không kịp thấy rõ mặt đối phương như thế nào thì bên tai vang lên tiếng đóng cửa “Phanh”

Cô cũng không có thời gian để ý nhiều, chỉ ngẩng ra một chút liền co chân chạy như điên. Mà chiếc xe kia chỉ khép chặt cửa dừng tại chỗ, im hơi lặng tiếng.

Bên trong xe nữ minh tinh thấy Thời Chung một mình trở lại, không nhận được cười giễu.

“Còn tưởng “thiếu gia” người xuống tìm người quen đó.”

Thời Chung không lên tiếng trả lời, tầm mắt dán chặt vào người đàn ông phía trước đang ôm đứa bé rời đi, trong mắt lóe lên tia u ám rồi biến mất. Nữ minh tinh thấy thế, thậm chí thở dài thật may dù sao cô cũng là nhân vật của công chúng, nếu bị người ngoài nhìn thấy mình qua lạ cùng thương gia cũng không phải là chuyện tốt. Bỗng dưng anh đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt lạnh băng chạm vào mắt cô khiến cô nhất thời không thể che giấu được xúc cảm, làm cô giật mình.

“Chu tiêu thư, cô muốn giao dịch như thế nào?”

Anh quăng ra một câu như thánh lệnh không giải thích được hàm ý trong đó. Nữ minh tinh nhất thời sửng sốt.

Lúc cô đang suy nghĩ còn chưa biết nói thế nào chỉ lặng lẽ theo dõi biểu cảm của anh thì anh lại thông thả bỏ sung.

“Cứ ra giá đi.”

“...”

Lúc này ngay cả người luôn tự nhận bản thân từng trải, kinh nghiệm đầy mình như cô cũng phải ngây dại.

Thiên hạ đồn đại nhà tư bản này không gần nữ giới, độ nghiêm trọng của bệnh này khẳng định cao đến mức “an toàn”, cô mới chấp nhận đặt quan hệ với anh, thấy anh cũng không có gì gọi là bài xích. Chẳng lẽ tin đồn là giả? Tuyệt đối là giả, nhìn anh phong độ, trẻ tuổi tuấn lãng như thế, lại mang chút hơi hột cuốn hút, khó lòng khiến phụ nữ không sinh cảm tình, nhưng nhìn xuống...

Anh như vậy lại mở miệng kêu cô trực tiếp ra giá?

Loại chuyện một khi đã quyết thì không thể hối hận, cuộc trao đổi này làm cho nữ minh tinh căng thẳng tay rịn mồ hôi... Dùng sắc đẹp giao dịch với người này quá là tầm thường, chỉ khi đối mặt với đôi mắt kiên định thâm sâu trước mắt cô mới biết mình không phải là đối thủ của anh. Cổ họng run rẩy, không phát ra được lời nào.

Thời Chung nhếch đôi môi mỏng, tiếp tục nói: “Đem cái CD của cô ** cùng với cục trường Lý bán cho tôi.”

Nữ minh tinh vốn còn đang run rẩy ở trong cổ, lại bị giáng thêm một đòn mạnh mẽ, làm cô hô hấp cũng khó khăn.

Ánh mắt của anh ta vẫn bình thản nhìn cô.

Ánh mắt ấy như có thể xuyên thấu tất cả, nhưng nữ minh tinh vẫn cố ngy trang tới cùng.

“Cái gì cục trưởng Lý?”

Anh không nhìn cô nữa, chậm rãi xuyên qua kính chắn gió phía trước, ánh mắt vô định nhìn trời mưa như muốn tìm bóng dáng của ai đó đã sớm biến mất từ lâu, âm thanh cũng trở nên mờ nhạt hơn.

“Có những chuyện, cô biết, tôi biết, tôi cũng không muốn nói ra quá rõ ràng, hiểu không?”

“... ”

“... ”

Thịnh Gia Ngôn luôn bị Tôn Dao trêu anh là “Tiểu trợ lý riêng tại gia” của Nhâm Tư Đồ, nhất là khi Nhâm Tư Đồ bận rộn đến nỗi không có thời gian, chức năng của “Tiểu trợ lý Thịnh” càng có cơ hội phát huy triệt để đặc biệt là việc chăm sóc tiểu thiếu gia Tầm Tầm.

Tại nhà trẻ, khi chuông tan học vừa vang lên thì Thịnh Gia Ngôn đã đứng bên cạnh xe của mình, anh dừng xe nơi Nhâm Tư Đồ vẫn thường đỗ, như vậy khi Tầm tầm ra về sẽ lập tức nhìn thấy anh, anh cũng không phải phí công tìm kiếm bóng dáng nhỏ bé của cậu nhóc từ trong đám người nhốn nháo.

Thịnh Gia Ngôn trong lúc chờ đợi đã dùng di động xem tin tức của những hạng mục đầu tư bất động sản gần đây. Trúng thầu lần này là công ty xây dựng Trung Hâm, mà đối thủ cạnh tranh của họ là công ty xây dựng Lợi Đức được đồn đại là được nhân viên cấp cao của công trình bảo hộ giá lại bại trận ra về, sự việc này gây xôn xao cả giới bất động sản, khiến người trong giới không khỏi ngạc nhiên.

Sự Vụ Sở là luật sư đại diện của công ty xây dựng Lợi Đức, cũng là người quen của Thịnh Gia Ngôn, đương nhiên khi tin tức này được truyền tới thì tất cả đồng nghiệp trong công ty đều hiếu kì hỏi: “Cái công ty xây dựng Trung Hâm kia có lai lịch như thế nào vậy?”

Lúc đó Thịnh Gia Ngôn chỉ nhàn nhạt nói: “Lúc trước người ta gọi nó là công ty Hâm Vũ” Mọi người sẽ hiểu. Hâm Vũ... không phải là công ty bị đồn đại là nhờ buôn lậu mà làm giàu sao? Dĩ nhiên những thứ này chỉ là tin đồn cũng không ai có chứng cứ. Hiện giờ Hâm Vũ được chia ra làm hai công ty, một là công ty môi giới nhà đất Trung Vũ, một là công ty xây dựng Trung Hâm. Công ty môi giới nhà đất Trung Vũ có địa bàn hoạt động ở Hoa Nam, tổng bộ vốn cũng cách xa vạn dặm, cũng ít người biết đến, về phần công ty Trung Hâm

Rõ ràng là đang muốn dọn sạch đường mà tiến.

“Tại sao chú tới đón con?”

Câu hỏi của Tầm Tầm nhanh chóng thức tỉnh Thịnh Gia Ngôn, ánh mắt của anh rời khỏi màn hình điện thoại, cúi đầu nhìn Tầm Tầm.

Anh nhanh chóng cắt điện thoại. “Mẹ con bận việc không đến đón con được, chú đón con đến nhà chú ăn cơm được không?”

Nói không phải chê cứ tài nấu nướng của nhâm Tư Đồ thật tẻ, rất tẻ, vô cùng tẻ... Hồng rồi hồng rồi, có thể ăn được món Thịnh Gia Ngôn nấu, đối với Tâm Tâm quả thật là một đặc ân lớn, tính khí trẻ con lại nổi lên mắt sáng ngời, không đợi Thịnh Gia Ngôn phản ứng đã tự mở cửa xe, biến vào như một làn khói, lại còn hô to: “Ồ! Thật tốt quá!”

Thấy vậy Thịnh Gia Ngôn không nhịn được cười, sau đó vòng qua ghé lái ngồi vào.

“Nhưng mà trước hết chúng ta phải đi siêu thị mua nguyên liệu.”

Tâm Tâm đã bị đồ ăn ngon hút mất hồn, Thịnh Gia Ngôn nói gì cậu cũng gật đầu như già tỏi.

Mà Thịnh Gia Ngôn nói xong, đang muốn khởi động xe, đột nhiên nhớ ra việc gì đó, một tay giữ tay lái, tay kia lấy điện thoại ra nhắn tin cho Nhâm Tư Đồ.

“Khi nào xong việc đến nhà anh ăn cơm nhé! Anh làm rất nhiều thức ăn ngon!”

Lúc này Nhâm Tư Đồ đang lo chạy xe như bay trên đường, điện thoại đặt bên trong hộp xe reo lên âm báo tin nhắn, cô cũng không thèm đoái hoài tới, trong đầu cô bây giờ đều là tin nhắn cuối cùng của người bệnh nhân kia để lại: Bác sĩ Nhâm, cô nói đúng, tôi chết thì quá tiện nghi cho đôi cầu nam nữ kia rồi, tự sát căn bản không giải quyết được vấn đề, vậy nên trước hết tôi phải giết hẳn.”

Vì bệnh nhân này, sớm muộn gì cô cũng bị suy nhược thần kinh mất thôi! Mẹ của bệnh nhân và Nhâm Tư Đồ chỉ có thể chia nhau ra tìm, cô từ chỗ mẹ của bệnh nhân lấy được số điện thoại của tên chồng phụ bạc kia, cũng đã gọi vài lần nhưng vô ích. Nghĩ đến tên chồng phụ bạc này, thật là quá phũ, vứt bỏ vợ một cách triệt để ngay cả số điện thoại cũng đổi, không thể làm gì hơn cô phải chạy đến công ty của anh ta, nhưng lại nghe đồng nghiệp của anh ta nói anh ta đã chuyển chỗ làm. Khi chuẩn bị rời khỏi lại nghe được nhân viên tiếp tân lầu bầu: “Không hiểu sao hôm nay nhiều người tìm tiểu Trương vậy chứ?” Nhâm Tư Đồ biết mình đã tìm đúng chỗ rồi, hỏi kỹ lại quả nhiên có một người phụ nữ thần kinh không ổn định hề hề hà hà đến tìm tiểu Trương. Cuối cùng cũng đi đúng đường rồi, nhưng Nhâm Tư Đồ ngay cả thời gian thờ cũng không có liên vội vàng hỏi: “Có thể cho tôi biết anh ta đi công tác ở đâu không?”

“Công ty xây dựng Trung Hâm.”

“Công ty xây dựng Trung Hâm?”

Công ty này ngược lại rất gần phòng khám của cô, cả ngày vòng nửa vòng lớn khắp nội thành, kết quả là quay về chỗ cũ, thật là ông trời trêu người mà.

Khi đến được tòa nhà Offices - trụ sở của công ty Trung Hâm thì sắc trời đã tối, nhất là khi sắp đến giờ tan ca chỗ này sẽ rất đông người, ngộ nhỡ bệnh nhân của cô chạy tới chỗ náo nhiệt này đòi mạng người...Nhâm Tư Đồ không dám nghĩ đến nữa, cô đem xe đỗ bên ngoài cao ốc,áo khoác cũng không kịp lấy cứ như vậy lao xuống xe chạy vào cửa lớn.

Công ty Trung Hâm ở tầng 45 - 47, trời ơi 45 tầng, Nhâm Tư Đồ bước ra khỏi thang máy, chỉ nghe cách đó không xa có tiếng tranh chấp

“Vị phu nhân này tôi thật sự không thể cho bà vào. Bà nói tới tìm Hoài Minh nhưng thật sự chúng tôi không biết Hoài Minh là ai.”

Một giọng nói đáp lại, lộ ra những cảm xúc không ổn định. “Van cầu các người, hẳn nhất định đang ở bên trong. Tôi là vợ của hẳn, hẳn tránh mặt toi hơn mấy tháng rồi, hẳn...”

Nhâm Tư Đồ bước tới trước quầy tiếp tân quả nhiên nhìn thấy cô nhân viên tiếp tân cùng với bệnh nhân của cô đang giằng co, thấy người bệnh nhân đang sắp ngã xuống đất thì Nhâm Tư Đồ nhanh chóng bước về phía trước đỡ lấy cô ấy.

Bệnh nhân thả được Nhâm Tư Đồ, trong mắt đầy tuyệt vọng.

“Bác sĩ Nhậm...”

Nhâm Tư Đồ có chút không đành lòng nhìn vào mắt cô ấy nhưng sự việc vô cùng cấp bách, không thể chần chừ đồng tình được nữa.

“Trước tiên cô nên theo tôi về, mẹ cô tìm cô khắp nơi, sắp phát điên rồi...”

“Không được! Lần này nhất định tôi phải gặp được hẳn, muốn cùng hẳn nói thật rõ ràng.”

“Vô dụng thôi! Hẳn đối với cô đã tuyệt tình như vậy, cô còn hy vọng hẳn sẽ quay đầu sao?”

Lời nói của Nhậm Tư Đồ như đinh chém sắt, khiến cô ta nhất thời rơi lệ, Nhâm Tư Đồ bất đắc dĩ nâng tay muốn dẫn bệnh nhân rời đi. Đúng lúc này, có tiếng bước chân truyền đến có người từ Trung Hâm đi ra.

Đáng lẽ Nhâm Tư Đồ đã có thể khống chế được bệnh nhân, nhưng tiếng bước chân mỗi lúc một gần, bệnh nhân nhất thời mất kiểm soát, đẩy Nhâm Tư Đồ ra xông tới.

Đoàn người từ trong đi ra đang nói cười vui vẻ, đột nhiên thấy người phụ nữ lạ chặn phía trước, tất cả đều ngẩn người, Nhâm Tư Đồ trước nay cũng chưa biết mặt người chồng phụ tình kia, nhưng nhận ra trong đám người có một nam nhân sắc mặt bỗng nhiên tái mét, liền biết được đó là người chồng phụ bạc mà bệnh nhân cô đang “tìm kiếm”.

Mọi việc xảy ra quá nhanh khiến ai nấy đều không kịp phản ứng chỉ yên lặng đứng tại chỗ nhìn người phụ nữ kia điên cuồng chạy tới muốn cắn xé người chồng phụ tình của cô ta.

Tất cả đều thét chói tai, chạy tránh qua một bên, Nhâm Tư Đồ cái gì cũng không nhớ, chỉ theo bản năng xông lên ngăn cản, nhưng cô căn bản không có hơi sức bằng một người phụ nữ bệnh thần kinh, khi cô bắt được tay bệnh nhân liền bị hất văng ra. Trong phút hỗn loạn, Nhâm Tư Đồ trơ mắt nhìn nhìn bệnh nhân của mình lấy ra một chai dung dịch_

Xem ra không chỉ là chai thủy tinh bình thường, chất lỏng trong đó càng không chỉ đơn giản là... nước..., suy nghĩ nhảy ra trong đầu càng khiến thần kinh cô đau nhức.

“Họ Trương kia, tôi cho anh biết, anh muốn tiền không có tiền, muốn quyền không có quyền, tôi đem gương mặt anh phá hủy xem sau này anh lấy gì mà câu tam kết tứ nữa...”

Một khắc kia, Nhâm Tư Đồ sững sờ tại chỗ, hoàn toàn không có ý định ngăn cản nữa, chỉ sững sờ nhìn tất cả, trong đầu cũng thỏa hiệp thầm nghĩ: như vậy đi, cứ như vậy đi...

Cho đến khi bệnh nhân đem axit sunfurit dội vào người đàn ông kia, nhanh hơn cô ấy một giây người chồng phụ tình kia giơ tay cướp lấy bình thủy tinh, Nhâm Tư Đồ thất kinh, không ngờ người đàn ông này lại tàn nhẫn đến mức muốn đem axit sunfurit tạt ngược lại vợ mình. Không nghĩ ngợi nhiều Nhâm Tư Đồ cắn răng lao tới môn giành lại bình thủy tinh.

Người xung quanh không một ai có ý định ra tay giúp đỡ, cô cũng không trong mong gì vào họ, mắt thấy mình đã đoạt lấy được bình thủy tinh nhưng... bất ngờ lúc này người đàn ông lại trở tay, Nhâm Tư Đồ chân không đứng vững lao đảo muốn ngã xuống, ông bàn tay mát thẳng bằng, bình thủy tinh chứa axit sunfurit cứ như vậy nghiêng về phía cô...

Nhâm Tư Đồ chỉ có thể trơ mắt nhìn chất lỏng kia sắp đổ lên người mình không có cách nào ngăn cản, tiếp đó xảy ra cái gì, quá rõ ràng rồi. Nhâm Tư Đồ nhất thời lạnh cả người, vô lực nhắm mắt lại...

Thật kinh khủng! Phong? Sao vẫn chưa có cảm giác này...

Ngay sau đó “Phẳng” một tiếng bình thủy tinh vỡ vụn...

Nhâm Tư Đồ mở mắt ra, không chỉ một mình cô mà tất cả mọi người đang ở đây ai nấy đều sững sốt. Bình axit sunfurit một giây trước còn chực đổ lên người Nhâm Tư Đồ mà giờ đang “tử trận” trên một khoảng nền trống.

Nhìn lại người đàn ông trước mặt cô đang khẽ chau mày bị cô chạm nhẹ một cái lông mày cũng nhíu chặt hơn, mặt lại tỏ ra vẻ không có gì đáng lo cả. Nhưng khi Nhâm Tư Đồ cúi đầu nhìn mu bàn tay của người đó, nhất thời không nhận được mà hít một hơi khí lạnh.

Đúng! Là người đàn ông này dùng tay thay cô chặn axit đổ lên người, bình thủy tinh cũng là vì bị đau mà theo phản xạ ném ra xa.

Mặc dù, bàn tay bị vấy axit không nhiều, nhưng nhìn qua cũng biết axit sunfuric này thuộc loại đậm đặc. Ánh mắt cô dò hỏi bàn tay người đàn ông, lo âu nhìn khắp bốn phía tìm xem có ai có thể giúp đỡ.

“Ai có băng gạc không? Nước nữa! Mau đem tới đi.”

So với vẻ mặt hốt hoảng của cô, ngược lại người đàn ông này một chút cũng không vội, đứng yên một chỗ, chăm chú nhìn cô, chân mày vẫn nhíu chặt, khóe miệng cũng nhếch lên một nụ cười.

“Không nhận ra tôi sao? Lớp trưởng...”